Република Србија
УПРАВНИ СУД
17 У 14543/13
05.02.2016. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., чији је пуномоћник Предраг Јовановић, адвокат из Београда, Булевар Војводе Мишића 51/II/16, против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције, Управе за управне послове, ради поништаја решења 03/10 број: 210-1-271/13-1 од 19.07.2013. године, у предмету инспекцијске мере – одузимања оружја, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.02.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

II Одбија се захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Полицијске управе за град Београд, Полицијске станице Савски венац, број 210.1-185/12 од 03.06.2013. године којим је од тужиоца одузет пиштољ марке „Црвена застава” М-88, кал. 9 мм, фаб. бр. ... и оружни лист ... издат у ПС Нови Београд. Истим решењем наложено је тужиоцу да по правноснажности решења о одузимању оружја и муницији, у року од годину дана, отуђи одузето оружје, односно да нађе купца или га прода, посредством овлашћеног предузећа за промет оружја и муниције, у противном одузето оружје постаје власништво Републике Србије.

Тужбом којом је покренуо управни спор тужилац оспорава законитост решења туженог органа, јер у акту није уопште или није правилно примењен закон, други прописи и општи акт, чињенично стање је непотпуно или нетачно утврђено и из утврђених чињеница изведен је неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Наводи да се тужени у оспореном решењу позива на одредбу члана 76. став 1. тачка 8. Закона о полицији, у вези са одредбама чл. 24. и 8. став 2. Закона о оружју и муницији, при чему се из оспореног решења не види на који начин се тужилац доводи у везу са лицима, која су наведена у члану 8. став 2. Закона о оружју и муницији, с обиром да није осуђиван ни за

једно кривично дело, нити постоје законски разлози да му се предметно оружје одузме. Наводи и то да је нејасно на који начин је утврђено да угрожава личну и имовинску сигурност других лица или јавни ред и мир, јер не постоје докази на којима се таква тврдња заснива. Како сматра да је оспореним решењем повређен закон на његову штету, предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање или у спору пуне јурисдикције реши ову управну ствар и обавеже туженог да тужиоцу надокнади трошкове управног спора и то за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара и за трошкове судских такси.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списа предмета произлази да је првостепено решење донето у поновном поступку, у извршењу решења туженог 03/10 број 210-1-271/13 од 11.04.2013. године, којим је првостепеном органу указано на погрешну примену материјалног права. У поновном поступку првостепени орган је донео ожалбено решење којим је отклонио недостатке на које је првобитно било указано у образложењу решења.

Из образложења решења првостепеног органа произлази да је Полицијска управа за град Београд - Полицијска станица Савски венац, као првостепени орган, по службеној дужности, на основу члана 24. и 25. Закона о оружју и муницији покренула поступак, извршила потребне провере, саслушала тужиоца као странку и након спроведеног управног поступка, донела решења којима се од тужиоца одузима оружје ближе означено у диспозитиву тих решења и оружни лист који се на то оружје односи. У доношењу оваквих одлука првостепени орган се руководио оценом чињеница и података који су утврђени проверама и оперативним радом припадника Министарства који се воде на основу члана 76. став 1. тачка 8. Закона о полицији, а о којим подацима лице може добити обавештење тек пошто престане потреба за њиховим коришћењем, сагласно одредби члана 80. став 2. истог закона.

Одредбом члана 76. тачка 8. Закона о полицији (“Сл. гласник РС”, бр. 101/05...92/11) прописано је да полиција води евиденције оперативних извештаја, оперативних извора сазнања и лица под посебном полицијском заштитом. Одредбом члана 80. став 2. истог закона, прописано је да изузетно, обавештење о подацима садржаним у евиденцији из члана 76. тачка 8) овог закона лице може добити тек пошто је за подацима престала потреба коришћења.

Одредбом члана 24. став 1. Закона о оружју и муницији (“Сл. гласник РС”, бр. 9/92...27/11) прописано је да ће оружни лист, односно одобрење за држање оружја, оружје и муницију надлежни орган одузети ако наступи који од разлога из члана 8. ст. 1. и 2. тог закона, док је одредбом члана 8. став 2. истог закона прописано да се одобрење за набављање оружја

неће издати и кад је то неопходно за заштиту личне имовинске сигурности других лица, јавни ред и мир или за безбедност и одбрану Републике.

Имајући у виду изнето чињенично и правно стање ствари, по оцени суда, правилно је поступио тужени када је оспореним решењем одбио као неосновану жалбу тужиоца, дајући за донету одлуку разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Ово стога што је наведеним одредбама закона утврђено овлашћење полицијског органа, да у поступку провере података, а у циљу заштите јавног реда и мира донесе одлуку као у диспозитиву првостепеног решења, са трајањем све док постоји потреба за предузимањем тих провера и мера, а која потреба према стању списа које је тужени орган доставио уз одговор на тужбу у конкретном случају није престала.

Код напред наведеног, суд је наводе тужбе оценио као неосноване и без утицаја на другачију одлуку у овом предмету.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да није основан. Ово стога, што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити.

Са наведених разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, с обзиром на успех тужиоца у спору, па је применом одредаба чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, те сходном применом одредаба чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 71/11, 55/14) одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 05.02.2016. године, 17 У 14543/13

Записничар
Тија Бошковић, с.р.

Председник већа - судија
Душица Маринковић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР